

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 24.929 van 24 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NYVERSEEL, die loco advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Dinka origine en afkomstig van Juba in het zuiden van Soedan. Op 22 augustus 2007 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 14 februari 2008 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV), die uw beroep bij arrest van 21 mei 2008 verwierp met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "Fraus omnia corrumpit". Op 23 juni 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U blijft bij de feiten die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag en legt ter ondersteuning van de eerder door u afgelegde verklaringen een identiteitskaart, twee attesten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Soedan, en een brief gericht aan bisschop Paolino Lukudo Loro neer. U verklaart sinds uw aankomst in België niet te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw tweede asielaanvraag baseert op de feiten en gebeurtenissen die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Op 14 februari 2008 werd uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal echter bedrieglijk bevonden. U kon met name uw beweerde Soedanese nationaliteit niet aannemelijk maken, zodat in uw hoofd geen “gegronde vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade” ten aanzien van Soedan in aanmerking kan worden genomen (zie beslissing CGVS dd. 14/02/2008). De RVV bevestigde de beslissing van de Commissaris-generaal en verwierp het door u ingestelde beroep op grond van het algemeen rechtsbeginsel *Fraus omnia corrumpit*: “[u]it het bovenvermelde blijkt dat verzoeker intentioneel de asielinstanties tracht te misleiden door het aanwenden van een nationaliteit die hij niet bezit. Hieruit volgt dat het beroep onontvankelijk is wegens ontstentenis van het wettelijk vereist rechtmatig belang”.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u een aantal documenten neer ter staving van uw beweerde Soedanese nationaliteit. De door u neergelegde documenten zijn echter niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw voorgehouden Soedanese nationaliteit te herstellen. Om bewijskracht te hebben dienen documenten immers een geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Bovendien kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij de door u neergelegde stavingsstukken. Zo verklaarde u dat uw **identiteitskaart** niet door uzelf aangevraagd werd maar door een door u aangeschreven aartsbisschop op basis van een foto die u hem opstuurde vanuit België (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat identiteitskaarten enkel kunnen aangevraagd worden in Soedan én in persoon (zie landeninformatie). Betreffende de taal waarin het kwestieuze document werd opgesteld, het Engels, verklaarde u dat zeker in het zuiden van Soedan het Engels de gangbare taal is, terwijl in het noorden van het land de identiteitskaarten misschien in het Arabisch opgesteld worden (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 4). Geconfronteerd met het feit dat een van de door u ter staving neergelegde voorbeelden van identiteitskaarten toebehoort aan een persoon die afkomstig is uit Khartoum (in het noorden) en dat dit eveneens in het Engels opgesteld is, kwam u hier evenwel op terug en stelde u dat identiteitskaarten dan over het algemeen wel in het Engels zullen opgesteld zijn in Soedan (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 4). Derhalve dient vastgesteld te worden dat u eigenlijk niet weet in welke taal identiteitskaarten in uw beweerde land van herkomst opgesteld worden, wat des te bedenkelijker is daar u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde 13 jaar in Khartoum te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS dd. 10/10/2007, p. 2). Voorts verklaart u dat het kwestieuze document u vanuit Soedan werd opgestuurd, maar kan u hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen. De omslag waarin het u werd opgestuurd zou u immers niet bijgehouden hebben (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 3).

Betreffende de door u neergelegde (voorbeelden van) identiteitskaarten en bijhorende **attesten van het Soedanees Ministerie van Binnenlandse Zaken** ter authenticatie van deze identiteitskaarten, dient opgemerkt te worden dat zowel de identiteitskaarten als de attesten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ingescande kopies betreffen (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 4) waaraan wegens de manipuleerbaarheid van ingescande kopies geen authenticiteit of bewijswaarde kan verleend worden. Bovendien blijkt u de houders van deze identiteitskaarten niet te kennen en weet u niet hoe de aartsbisschop deze documenten in zijn bezit kreeg (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 4). U weet ook evenmin met welk doel deze attesten uitgereikt werden (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 2-5).

Verder legt u een **brief** neer gericht aan de aartsbisschop van Juba, Paolino Lukudo Loro, en een bijhorend afgiftebewijs van aangetekende zending. In de brief vraagt u de aartsbisschop of hij u een doopcertificaat en attest van uw rooms-katholiek geloof kan uitreiken. U zou daarna enkel nog via mail met hem contact gehad hebben. Via die weg vroeg u hem onder andere of hij een identiteitskaart voor u kon aanvragen

(gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 2-3). U kan evenwel geen enkele van deze mails voorleggen, evenmin als de certificaten waarvan sprake in de aan de aartsbisschop gerichte brief of de omslag waarin de bewuste identiteitskaart u zou opgestuurd zijn (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 2-3). U brengt derhalve geen enkel begin van bewijs aan dat u überhaupt contact zou hebben met de aartsbisschop van Juba of met iemand anders in Soedan. Eender wie kan immers een aangetekende zending sturen naar een adres in Soedan. Deze brief doet derhalve op geen enkele manier afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas betreffende uw voorgehouden nationaliteit.

Tot slot verklaarde u op de DVZ ter weerlegging van de gerezen twijfels betreffende uw kennis van het Dinka dat u het Dinka-Bor spreekt, met als dialectnaam Tuic of Twi (gehoorverslag DVZ, nr. 36). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u helemaal geen (dialect van het) Dinka spreekt (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag de u voorgelegde woorden naar het in Ghana gesproken Akan-Twi vertaalde, verklaarde u dat u hier in België bevriend raakte met een Ghanees waarvan u een aantal woorden Akan-Twi opving. U vertaalde daarom naar het Akan-Twi en verklaart niet beseft te hebben dat dit negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2008, p. 5-6). Zelfs indien enig geloof zou gehecht worden aan een dergelijke verklaring, quod non, dient opgemerkt te worden dat u zowel tijdens uw eerste asielaanvraag (gehoorverslag CGVS dd. 10/10/2007, p. 3) als op de DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag (gehoorverslag DVZ, nr. 36) uitdrukkelijk verklaarde Dinka te spreken. Het feit dat u hier tijdens het laatste gehoor op het CGVS zonder aannemelijke verklaring op terugkomt, ondermijnt dan ook verder uw geloofwaardigheid ter zake. Bovendien is het feit dat u enkel Engels en geen Dinka - noch Arabisch - spreekt, geenszins van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beweerde Soedanese nationaliteit te herstellen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een Soedanees staatsburger te zijn, zodat in uwen hoofde geen “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van Soedan in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een niet afdoende motivering, een schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verklaart dat het inderdaad kan zijn dat in de regel verzoeker persoonlijk zijn identiteitskaart dient op te halen of aan te vragen in zijn land, doch hij kan enkel vaststellen dat het de aangeschreven bisschop gelukt is om een identiteitskaart aan te vragen.

Verzoeker stelt dat Engels één van de officiële talen van Soedan, dus is het niet ongebruikelijk dat de identiteitskaart in het Engels opgesteld is. Verzoeker is van mening dat de vragen en antwoorden over het gebruik van de talen in Soedan niet de authenticiteit van het document kunnen ondergraven.

Verzoeker stelt dat de attesten van het Ministerie van Binnenlandse zaken ook authentiek zijn en alle bespiegelingen in de beslissing niet correct zijn. Verzoeker meent dat het volstaat om voormelde attesten voor te leggen zonder dat van hem kan verwacht worden dat hij de precieze doelstellingen dient uiteen te zetten.

Verzoeker ervaart de twijfels over het schrijven aan de aartsbisschop als onjuist.

Verzoeker beweert dat in zijn familie en omgeving Engels als spreektaal werd gehanteerd. Zijn kennis van andere landstalen is zo goed als onbestaande wat niet uitzonderlijk is. Verzoeker meent dat een gebrek aan kennis van andere talen niet als ultiem bewijs van leugenachtigheid der afgelegde verklaringen kan fungeren.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 3 van het E.V.R.M.

Hij meent dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijks onderworpen zal worden aan vernederende behandelingen. Verzoeker stelt dat hoewel de situatie verbeterd is, zij de vergelijking met de situatie in het Rijk niet kan doorstaan en er nog steeds sprake is van een manifest risico.

4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd bedrieglijk bevonden omdat hij zijn beweerde Soedanese nationaliteit niet aannemelijk kon maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 21 mei 2008 met arrest 11.423 de beslissing bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit".

Gelet op het algemeen bekend gegeven dat Arabisch de officiële taal is in Soedan, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen Arabisch - terwijl hij volgens zijn beweringen 13 jaar in Khartoem heeft gewoond, van 1990 tot 2003 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 3, p.2) - noch Dinka - de taal van zijn beweerde etnie - spreekt. De taal die verzoeker, naast het Engels, spreekt blijkt Akan-Twi te zijn, een taal die in Ghana wordt gesproken. Verzoekers verklaring dat hij Akan-Twi sprak tijdens zijn eerste asielaanvraag omdat hij bevriend werd met een Ghanees is niet dienstig ter weerlegging van de

vaststellingen dat hij in de onmogelijkheid blijkt om ook maar één originele Soedanese taal te spreken. Verzoeker legde tevens leugenachtige verklaringen af bij zijn tweede asielaanvraag daar waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) stelde Dinka-Bor te spreken (stuk 7, nr. 36) terwijl naderhand op het CGVS bleek dat hij deze taal niet sprak (stuk 3, p.6). Gelet op het feit dat Arabisch de nationale taal is in Soedan, kan er ook geen authenticiteit worden toegekend aan de door hem bijgebrachte identiteitskaart die eentalig Engels is. De geloofwaardigheid van de identiteitskaart wordt verder ondergraven door (i) de voorhanden zijnde landeninformatie waaruit blijkt dat identiteitskaarten enkel kunnen aangevraagd worden in Soedan én in persoon (ii) de niet ter zake doende vermelding “*corporation of guidance & services*” (iii) de totaal overbodige vermelding “Sudan” na de melding dat Juba zijn geboorteplaats is.

Inzake de neergelegde (voorbeelden van) identiteitskaarten en bijhorende attesten ter authenticatie van het Soedanees Ministerie van Binnenlandse zaken dient opgemerkt te worden dat zowel de identiteitkaarten als de attesten ingescande kopieën betreffen waaraan wegens de manipuleerbaarheid van ingescande kopieën geen authenticiteits- of bewijswaarde kan worden verleend. Bovendien blijkt verzoeker de houders van deze identiteitskaarten niet te kennen en weet hij niet hoe de aartsbisschop deze documenten in bezit kreeg, of met welk doel deze attesten werden uitgereikt.

Het feit dat de twijfels met betrekking tot het schrijven aan de aartsbisschop “*door verzoeker als onjuist ervaren*” wordt, kan niet aanzien worden als een dienstige weerlegging van de terechte vaststelling in de bestreden beslissing.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

In acht genomen de vaststelling tijdens verzoekers eerste asielaanvraag dat hij niet aannemelijk maakt de Soedanese nationaliteit te bezitten en zijn geloofwaardigheid inzake zijn voorgehouden Soedanese nationaliteit tijdens onderhavige tweede asielaanvraag geenszins wordt hersteld, dient te worden besloten dat hij andermaal intentioneel de asielinstanties tracht te misleiden omtrent zijn nationaliteit.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien verzoeker zijn Soedanese nationaliteit en derhalve Soedan als “land van herkomst” niet aannemelijk maakt, kan de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde niet beoordeeld worden ten aanzien van Soedan.

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de vreemdeling enkel een beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal kan instellen bij de Raad wanneer hij doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die van de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar de interpretatie die bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang, opdat de vordering ontvankelijk zou zijn, persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (zie o.a. RvS 20 maart 2007, nr. 169.116; RvS 4 augustus 2005, nr.148.037; RvS 12 januari 2005, nr. 139.086). Volgens het algemeen rechtsbeginsel “*Fraus omnia corrumpit*” (RvS 5 maart 2007, nr. 168.515; RvS 28 februari 2003, nr. 116.620; RvS 5 oktober 2001, nr. 99.520; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), dat de openbare orde raakt, wordt het wettig karakter van het belang aangetast wanneer verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze

misleidt om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, in casu door het voorhouden van een nationaliteit die hij niet bezit.

Hieruit volgt dat het beroep onontvankelijk is wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.